

Ὡς κελτικὲς βαλανιδιές καὶ ὧ κρῖνοι
γαλατικοὶ σὲ λυρικά Παρίσια
μὲ τοὺς Οὐγκώ, μ' ἐσᾶς, ὦ Λαμαρτῖνοι,
φτερά, μεθύσια!

Καὶ κρατὶ μὲ κεράτανε — καὶ «ὕψους»
μοῦ εἶπαν — Ντάντες, Νίτσε, Ίφεν, οἱ Σαιξπήροι,
μὲ τὰ ἱερά τοὺς χέρια στὸ δικό σου
χρυσὸ ποτήρι.

Παιδί. Κ' ἐσὺ πρωτὰστραφες ἐμπρός μου
τοὺς Εὐρωπαίους ξεσκίζοντας τοὺς χάρτες
μὲ τοῦ Λόγου τοὺς Μιραμπώ, τοῦ κόσμου
τοὺς Βοναπάρτες.

Δὲν εἶται γιὰ τοῦ τάφου τὸ σκυλῆκι,
οἱ Θεοὶ σου ζοῦν, μ' αὐτοὺς κ' ἐσὺ, Ὑπατία,
σὺν τῇ Δόξᾳ μ' ἐσὲ ἄμποτε καὶ ἡ Νίκη,
Δημοκρατία!

25 τοῦ Αὐγούστου 1914

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ

Βιαστικά βιαστικά, γιατί τὸν καλοῦσε τὸ Χρέος στὴ δεύτερη Πατρίδα του, πὺν μεγάλῃ καὶ ἥρωϊκῇ δοκιμασίᾳ περνοῦσε καὶ περνάει ἀκόμα, διάβηκε ἀπὸ τὴν πόλιν μας κ' ἔμεινε λίγες μέρες μαζί μας καὶ μᾶς φώτισε μὲ τὴ φωτεινὴ του τὴν κουβέντα καὶ μᾶς κ' ἠλοσύνησε μὲ τὴν ἀγγελικὰ του τὴν καλοσύνη, ὁ μεγάλος Λάσκαλός μας, ὁ Ψυχάρης μας.

Γήτεμα τὸ πέρασμά του τὸ λιγόμερο γιὰ ὅλους μας, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἀντίθετους. Χρόνια καὶ χρόνια ὁ κ. Ξενόπουλος τὸν κυνηγᾷ, σὰ λυσσάρικο σκυλὶ δαγκώνοντάς του κάθε βιβλίο του, κάθε ἄρθρο του. Κι ὅμως ὁ κ. Ξενόπουλος ὁ ἴδιος, μάλιστα, ὁ ἴδιος, ξεχύθηκε σὲ ὕμνους στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά, τώρα πὺν τὸν ξαναεἶδε, πὺν μίλησε λίγες στιγμὲς μαζί του. Ἀμὴ καὶ ὁ Ἀμπελάς... Ὡς, νὰν τοὺς βλέπατε πόσο φιλικὰ μιλοῦσαν μιὰ νύχτα στὸ θέατρο τῆς Κυβέλης! Καὶ ἡ «Ἐταιρία τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων», πὺν τὰ περισσότερο μέλη τῆς εἶναι ἀνθρώποι φρόνιμοι καὶ ὄχι δημοτικιστὰδες, τὸν προσκάλεσε στὰ γραφεῖα τῆς καὶ τοῦκαμε **δεξίωση**, — καθὼς τὴ λένε — καὶ τσουγκρίσανε τὰ ποτήρια μὲ σαιπάνια γιομάτα, κ' εἶσι τιμήθηκε ἡ Ἀθήνα, πὺν βρέθηκε ἓνα κέντρο, ὄχι δὲ καὶ δημοτικιστικό, νὰ δεξιωθεί ἀξιόπρεπα τὸ σοφὸ ἐπιστήμονα καὶ τὸν ἀκούραστο πρωτοεργάτη τῆς Ἰδέας.

Ἐναν καημὸ εἶχε μοναχά. Πὼς ἡ ἐποχὴ εἶταν ἀκατάλληλη καὶ οἱ περιστάσεις τέτιες, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσει δημόσια, σὲ μιὰ σάλα, μπροστὰ σὲ κόσμον πολὺ.

— Νὰ περάσω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴν κόμω μιὰ διάλεξη!... συγνώλεγε μὲ παράπονο.

Ναί, κρῖμα· ὁ κόσμος θὰν τὴ χαιρότανε τὴ διάλεξή του αὐτή, ὅπως χάρηκε καὶ τὸ «Διαβάτη» του, πὺν ἀπαγγέλθηκε στὸ θέατρο τῆς Κοτοπούλης.

Ὡστόσο, ὅσο λιγόμερο καὶ βιαστικὸ καὶ ἄν εἶτανε τὸ πέρασμά του, χάρισε σὲ ὅλους μας στιγμὲς παραδεισένιες, πὺν εὐκόλα δὲν ἀπολησμονιοῦνται καὶ μᾶς ἄφισε γιὰ θύμηση τὴν καλοσύνη του, τὴν καλοσύνη τοῦ **εἰρηνικοῦ** καὶ **εἰρηνοποιοῦ** ἀνθρώπου — γιατί εἶσι τὸν χαρακτήρισε κάποιος δικός μας, — πὺν κ' ἰτέχει τὸ μέγα μυστικὸ νὰ μαγεύει τοὺς φίλους καὶ νὰ μερώνει τοὺς ἀντίθετους.

Γι' αὐτὸ πολὺ σωστὰ τοῦ εἶπε ἡ κ. Αὔρα Θεοδωροπούλου στὴν Κηφισιά, στὸ σπίτι τοῦ Καλομοίρη :

— Ἀ ζούσατε δὴν πέρα, τὸ Ζήτημα θάτανε ἀπὸ χρόνια λυμένο!...

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

... ❧ ...

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ φύλλο, γιὰ τὴν ὥρα, ὅσο βαστάει αὐτὴ ἡ ἀνόμαλη κατάσταση, θὰ πιστώσει με νὰν τὸ βγάξουμε κάθε Σάββατο, μὲ ὀκτὼ μοναχὰ σελίδες. Κι αὐτὸ, πρέπει νὰ σημειώσετε, μὲ θυσία ὕλική τὸ κάνουμε, γιατί εἶσι πὺν μᾶς κατάντησε ὅλους μας ὁ φιλάθροπος· αὐτὸς πανευρωπαϊκὸς πόλεμος, κανεὶς δὲ φροντίζει νὰ στέλνει τὴ συντρομὴ του, μὰ ὅτε καὶ τοιμᾶς κίολας νὰ ζητήγεις ἀπὸ κανέναν μιὰ τόσο μεγάλη θυσία. **Ἐκ τῶν ἐνόντων** λοιπόν, πὺν λέν κ' οἱ δασκάλοι, ὡς περάσουμε, ὅσο νὰ περάσει ἡ σημερινὴ θεσημνία.

— Κάτι γνωμικὰ πὺν σκοπεῖται μὲσα στὸ φύλλο, μὲ φιλὰ ψηφία, γιὰ νὰ συμπληρώνονται εἰ στήλες, εἶναι παρμένα ἀπὸ τοὺς «Χαρακτήρες» τοῦ Ντὲ-Λά-Μπουγιέρ, πὺν τοὺς μεταφράζει ὁ κ. Κ. Τριχογλίδης.

— Κάτιος πὺν διάβασε καὶ ἐξοφρενικὲς παπαρδέλες πὺν δημοσίεψε σὲ κάτιον Κορδαλὸ ὁ κ. Χαρίλαος Παπαντωνίου, εἶπε : «Τὶ κάθεται καὶ δὲν τὸν διορίζει καὶ τὸν κ. Χαρίλαος νομάρχῃ ὁ Βενιζέλος, νὰ σωθοῦμε καὶ ἀπὸ αὐτοῦ!»

— Τὰ «Παναθήναια» τάγόρασε ὁ κ. Γ. Βλάχος καὶ τὸ πρῶτο πρῶτο φύλλο τοὺς τόβγαλε στολισμένο καὶ μὲ Ψυχάρη. Θὰν τόκανε ἀραγες ποτὲ αὐτὸ καὶ ὁ φίλος Μιχαηλίδης : Νά, πὺν χρειάζεται κάποτε κ' ἡ δημοσιογραφικὴ πείρα!

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ τυπώσουμε μιὰ μεγάλη ὁλοσέλιδη ἱστορικὴ εἰκόνα πὺν γινε δὴ καὶ εἰκοσι περὶ του χρόνι, ὅταν εἶχε ξαναρθεῖ ὁ Ψυχάρης στὴν Ἀθήνα. Στὴν εἰκόνα αὐτὴ θὰ δεῖτε καὶ μερικὸς δημοτικιστὰδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὺν ὕστερα... μετέγνωσαν.